Bianca Maria Stanciu

Mansarda viciului

Stanciu Bianca Maria s-a născutpe 08 septembrie 1993 în Bucureşti.

Studiază filologia la **Colegiul Naţional Spiru Haret** – Bucureşti.

Din 2010 colaborează la revista **Teen Press**, actualmente fiind tehnoredactor-şef.

În fiecare noapte mergeam pe acelaşi drum ca să ajung la el. Acelaşi drum pustiu care îmi aglomera gândul cu imaginea lui, iar nerăbdarea de a-l revedea creştea odată cu micii paşi ale insectelor ce mă însoţeau.

Mintea mea a devenit osul timpului care-mi flexa dorinţa uşor rigidă, lipsită fiind de certitudine. Însă tot ce îmi apărea în cale era un simplu ceas care bătea la ore fixe. Simţeam cum orele trec, adormind la baza orologiului, care se înălţa până la intersecţia cu linia orizontului; un orizont care-mi veghea vertical trupul lungit pe pământul rece.

M-am trezit în miezul nopţii stingheră într-o casă bizară, cu roboţi albi ce aveau aripi şi zburau sacadat deasupra mea. Totul în jur era violet, iar aerul îl puteai vedea pisat în molecule existenţiale ruginii, care îţi invadau plămânii cu transcendentalism.

Mă ridic de pe podea şi fac câţiva paşi. Roboţii, şi ei după mine. Îi privesc cu teamă şi îi întreb unde sunt acum şi ce aşteptări au de la mine, însă niciunul nu îmi răspunde. Merg în cerc, caut o ieşire, dar nu găsesc nimic ce mă poate ajuta. Încep să îmi pierd răbdarea, crezând undeva în

conştientul meu că ceea ce se întâmplă acum e doar un vis. Gândurile neliniştite îmi transpiră prin lacrimi, iar trupul îmi cade greu pe podea.

Închid ochii sperând că am să adorm, iar când mă voi trezi voi fi pe drumul pustiu lângă ceasul care evidenţia fiecare secundă prin sunetul uşor vibrat de bătaia vântului care mă linişte.

Un robot albastru însă, nu îmi dă pace jucându-se cu mâinile mele. Îmi sărută palmele, şi mă priveşte vulnerabil, întrucât ajung să îi prind aripile albe şi să-i urlu efectiv în faţă, că eu vreau acasă. Atunci el îmi zâmbeşte şi îşi măreşte aripile zburând deasupra trupului meu ţinându-mă de mână şi ducându-mă undeva în mansarda casei. Totul era alb aici şi pufos. Parcă mă scufundam într-o gelatină jucăuşă şi râdeam în continuu ca şi când aş fi fost aflată în transa fericirii.

„Mulţumesc că ai crezut în existenţa iubirii mele iubito! Deşi eu am murit acum doi ani, tu nu ai încetat să mă iubeşti căutându-mă pe drumul care ne-a unit odată…"

Aceste cuvinte care mi-au clacat bătăile inimii au venit de la un înger. Robotul cu aripi s-a transformat în băiatul pe care l-am iubit atât de mult. Era absolut minunat. Avea părul strâns în coadă de culoarea lunii şi ochii negri ca măslinele, îmbrăcat tot în alb şi cu nişte aripi încântătoare ascuţite la vârful lor.

„Ştiam că într-o zi te voi revedea, doar ţi-am promis că nici moartea nu ne va despărţi ! Dar cum ai reuşit să mă aduci aici în lumea ta?"

„Aici, draga mea e Casa Norilor, care este un univers îndoliat plin de culoare. Amnezia este aerul care poate fi respirat, lăsându-şi în urmă amprenta, asupra amintirilor purtate de morţii vii al acestui nou univers, necunoscut de pământeni"

„Să înţeleg că şi eu sunt moartă?"

„Nu. Eşti vie atât pentru ei, cât şi pentru mine. Însă amnezia care ne ajută de fapt pe noi să nu ne mai gândim la cele pământeşti nu mi-a ucis iubirea pentru tine. Am nevoie de tine aici în norul meu. Am nevoie de dragostea ta, căci mă simt singur printre nişte roboţi cu aripi. Sunt diferit de ei, atât de diferit. Sunt singurul care se poate transforma în înger adevărat, întrucât mi-am permis să îţi veghez eu somnul în această noapte. Pur şi simplu nu m-am putut abţine să nu te fur în lumea mea. Dăruieşte-mi amintirea atingerii tale te rog ! "

În aceea noapte am păcătuit cu îngerul meu pe un nor alb şi pufos. Iubitul meu a alunecat cu graţie în mine intrându-i chiar şi aripile în extaz. Atingerile degetelor pe piele ne-au umezit gândurile şi ne-au penetrat simţurile. Am uitat că eu sunt o persoană vie, iar el e înger. Ne-am lăsat purtaţi de iubirea care ne leagă sufletele ca un viciu de care nu am putut scăpa nici după moarte.

Ne-am fumat şi ne-am băut viciul împreună în mansarda Casei Norilor, ne-am amestecat şi ne-am contopit într-o fiinţă mistică a ficţiunii realităţii noastre…

A fost o noapte de neuitat. Aş vrea să mor, ca să îl mai am! O singura doză de iubire atât de pasională şi am devenit dependentă… Mi-a devenit viciu şi simt că înnebunesc dacă nu mai pot avea parte de nopţi împreună cu el.

Soarele a răsărit, iar iubitul mi s-a transformat în roboţelul albastru care îmi zâmbeşte atât de frumos luându-mă de mână şi aducându-mă pe pământ.

Ceasul a dispărut. Drumul acum, e şi mai pustiu. Mă uit spre cer şi văd cum lacrimile lui plouă peste mine, scriindu-mi în inimă cu sentimente puternice, că viaţa totuşi merge înainte…